

Iar, când cântecul simți că de-acum este a-tot-stăpân pe 'ntinsul mănăstirii, își stârni cu mai multă putere vocea în care se înbinau măiestrit sunetele duioase ale violoncelului cu sunetul cadențat al pianinei de concert. Și nu erau decât patru ciocănașe în mânilor dibace a două tinere surori, ce deprinseseră meșteșugul toacei de la călugării Ciolanului.

Din căderile din ce în ce mai rapezi și mai patrunzătoare ale ciocănașelor, mănuite cu o dibacie și cu un meșteșug uimitor, se închea o melodie care era, când o ruga smerită și plăcut mirositoare către cer, când o chemare stăruitoare și certatoare către oamenii mai puțin credincioși de astăzi, când un imn de viață clocotitoare ce poate chinuia din greu inimile încă păgânești ale tinerelor surori cântărețe. Niciodată o musică plăcută, nici cel mai reușit concert, nu m'a cucerit mai fără cruțare și m'a stăpânit mai deplin ca acest smerit joc de ciocănele ieșit din mânilor celor două fete.

Clipele acestea fermecate petrecute la mănăstirea Barbu mi-au rămas pentru totdeauna adânc intipărite în minte, și ele înseamnă pentru mine punctul cel mai luminos și mai plăcut al întregii călătorii.

D. Ionescu-Crânguri.

SULLY PRUDHOMME.

A R I P I L E.

*Îți mai aduci aminte, prea-înălțate cer,
Copil, când vream aripa să mă ridic la tine,
Să cuceresc din tină-a bolților lumine:
Tu nu schimbai nimica din chipul tău sever.*

*Când mă 'neca un aier închis, simțind că pier
Și năzuind limanuri mai noi și mai senine,
Mă îndemnai atuncea spre lumile divine,
C'un zbor de păsărică, aripile să cer!*

*Și-acum, sleit de vlagă, învins, când te socot
Prea lung să poți pătrunde în sufletul meu tot,
În slaba mea iubire de ce lovești mereu?*

*Și ce gelos arhanghel cu-apucături trufașe
Mi-a așezat pe umeri aripile uriașe,
Să bat mereu din ele și să mă simt mai greu?*

Nicolae Țimiraș.